

Toukokuu 2010

RAJATAPPAUKSIA

Tapahtumia ja tunteja idän ja lännen rajamailta

Lappalaisten rukouskirje

PIENET LÄHETYSTYÖNTEKIJÄMME

Joskus lapset jo toimivat, kun aikuiset vasta suunnittelevat

Kiitos teille kaikille siitä, että olette uskollisesti jaksaneet rukoilla perheemme ja työmme puolesta siitäkin huolimatta, ettemme ole antaneet kuulua itsestämme pitkään pitkään aikaan. Talvi ja kevät ovat olleet erittäin tapahtumarikkaita – tukenne on tullut todella tarpeeseen.

Joulun ja alkuvuoden loma- ja työsuunnitelmat menivät uusiksi kun Nuria sairastui keuhkoputkentulehdukseen, joka sairaalahoitosta huolimatta eteni keuhko-kuumeeksi. Olin Nurian kanssa sairaalassa yhteensä lähes kaksi viikkoa. Nuria pääsi välillä kotiin, mutta jouduimme kolme kertaa palaamaan sairaalaan ennen kuin tauti helpotti. Nyt tilanne Nurian kohdalla on sillä tavalla hyvä, että saimme Suomesta lääkäriltä reseptin lasten astmalääkkeeseen ja sen turvin olemme pärjänneet kotihoidossa vaikka Nuria onkin sairastanut uuden keuhkoputkentulehduksen pari kertaa vuoden

vaihteen jälkeen. Nurian sairastelun vuoksi olemme joutuneet käymään Suomessa muutaman ylimääräisen kerran (onneksi matka ei ole mahdoton) ja alkaneella viikolla matkaamme taas Ryttylään lääkäriin saamaan lähetettä infektioastmatesteihin.

Pyhäkoulut jatkuivat täydellä tohinalla saman tien kun Nuria oli tervehtynyt. Venäjänkielisessä pyhäkoulussa on käynyt säännöllisesti kaksi lasta. Silloin tällöin mukana on ollut useampiakin lapsia. Venäjänkieliseen pyhäkouluun liittyy erityisenä ilon aiheena Galja, joka on pyhäkoulussa ahkerasti käyneiden Peterin ja Pashan äiti. Keväällä kysäisin häneltä tahtoisiko hän joskus kokeilla pyhäkoulun pitämistä. Hiukan epäillen hän suostui ja oli ensimmäisen pyhäkouluvuoronsa jälkeen aivan innoissaan. Niinpä meillä on ensimmäinen paikallinen pyhäkoulun opettaja!

..jatkuu takasivulla!

Hyvää ja aurinkoista kesää teille kaikille!

Mirva, Kai, Noa, Noomi, Neri ja Nuria LAPPALAINEN

Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen lähetystyöntekijöinä Virossa ja Venäjällä

GALLERIA

Noan arkki

Olen alkanut pikkuhiljaa virittäytymään lomatuunnelmiin. Eskari loppui jo reilu viikko sitten ja musiikkikoulukin loppuu toukokuun lopussa. Kevät eskarissa meni tosi mukavasti vaikka äitiä vähän jännittikin kun joululoma oli niin hurjan pitkä sika-influenssan takia. Puhun koulussa jo ihan hyvin viroa ja olen saanut luokaltani muutamia kavereitakin. Ene-opettaja jatkaa luokkani opettajana myös syksyllä, kun minusta tulee ihan oikea koululainen.

Loppukevästä olen alkanut itse leikkimään myös musiikkikoulun kuorokavereiden ja venäjänkielisessä pyhäkoulussa käyvän Peterin kanssa. Äiti ja isi kuuntelevat päivittäin kateellisina ääntämistäni. Hekin haluaisivat ääntää kaikki sanat yhtä kauniisti kuin minä. Kesäksi saamme luoksemme Omskista ystävämme Oljan. Pääsemme siis oikeaan venäjänkieliseen kielikyppyyn.

Tänä keväänä yksi hausimmista asioista on ollut isin auttaminen

pajalla. Isi on laittanut vanhaa volkkariamme kuntoon autotallissa ja minä olen päässyt pari kertaa mukaan auttamaan. Isi aivan hämmästytti kuinka kauan ja huolella jaksan raaputella auton kyljistä ruostetta irti.

Noomin nyytti

Minä olen jo niin iso, että en enää syksyllä mene Valentinan muskariluokkaan. Äiti ja isi kysyvät minulta keväällä tahdonko jatkaa musiikkikoululla käymistä ja koska siellä on ihan kivaa, vastasin tahtovani. Sain valita itse soittimen, jota haluan soittaa ensi syksystä alkaen – valitsin viulun. Kaverimme Sashan äiti opettaa musiikkikoululla viulun soittoa ja hän sanoi, että saan mennä katsomaan kun Marina on soittotunnilla. Marina osaa soittaa tosi kauniisti. Julia-opettaja kysyi haluaisinko kokeilla viulua, mutta en ihan vielä uskaltanut. Odotan innolla syksyä jo nyt!

Keväällä ujestelimme Nerin kanssa muskarissa emmekä menneet aina leikkimään muiden lasten kanssa. Kerran Valentina

PS. Lapset saivat oman digikameran..

Rantsussa
jäiden lähdettyä

jutteli äidille koulun eteisessä asiasta jo vähän pahoillaan siitä, että emme laulaneet muiden kanssa. Silloin me Nerin kanssa aloimme laulaa venäjäksi yht'äkkiä niin kovaa, että käytävät raikuivat:

Ура! Я пойду на небеса.
Ура! С верой в Господа Христа.
Ура! Я пойду и расскажу
другим о сокровищах.

(Jippii! Minä pääsen taivaaseen.
Jippii! Minä uskon Jeesukseen.
Jippii! Minä lähdän aarteistaan
myös toisille kertomaan.)

Jostain syystä äitiä nauratti kovasti...

Nerin tuikut

Kesä on alkanut! Talvella satoi lunta niin paljon, että isi jo epäili lumien olevan maassa vielä keskikesällä. Mutta niin vain ne sulivat yhdessä hujauksessa. Minä en ehtinyt edes kertaakaan kokeilla mahtuvatko syksyllä käyttämäni kurahousut vielä minulle vai joko ne jäävät odottamaan Nuriaa. Olemme jo pari viikkoa nauttineet helteestä. Ulos on ihana mennä kun ei tarvitse pukea erikseen vaatteita päälle. Vietänkin suurimman osan päivästä ulkona Noan, Noomin ja Nunnun kanssa. Keräämme isot kasat voikukkia, että äiti voi laittaa niitä maljakoihin keittiöön, pelaamme mölkkyä tai jalkapalloa, piirrämme liiduilla etupihan laatoille tai matkustamme pyörillä Afrikkaan tai Omskiin tai Italiaan. Kevään aikana minäkin opin ajamaan pyörällä jo niin hyvin, että jos isi pystyi lähtemään kanssamme hakemaan Noaa esikoulusta, minä ja Noomi pyöräilimme koko matkan kouluun ja takaisin. Noalle otettiin myös pyörä mukaan, että hänkin sai pyörällä kotiin.

Toukokuun alussa kävimme pienellä lomalla mummolassa. Siellä ajoimme yhtenä päivänä ratsastuskoululle katsomaan hevosia. Aluksi emme uskaltaneet

tulla autosta ulos ollenkaan koska pihalla oli iso koira, joka oli kyllä ihan ystävällinen mutta hurjan kova ääninen. Se halusi hakea keppejä ihan koko ajan ja haukkui kimeästi jos äiti ei heittänyt sitä aina uudestaan kauas. Viimein uskaltauduimme ponien aitauksen viereen kun äiti ja mummo kantoivat meitä. Kerättyämme hetken rohkeutta traktorin lavalla seisten ja koiraa katsellen halusimme lähemmäs poneja ja uskaltauduimme aidan viereen maahan seisomaan. Ponit antoivat silittää itseään ja me syötimme niille heinää aitauksen ulkopuolelta. Siinä sivussa tutustuimme Ulla-koiraankin, eikä se ollut meistä enää yhtään pelottava. Kävimme katsomassa myös isoja hevosia ja näimme yhden Hemuli-nimisen varsankin. Tallilla oli niin ihanaa, ettemme olisi millään malttaneet lähteä pois. Aion Noomin kanssa aloittaa ratsastuksen syksyllä.

Nurian säteet

Minä opin uusia taitoja niin nopeasti, että hyvä kun isi ja äiti pysyvät mukana. Isistä esimerkiksi tuntuu, että juuri kun hän ehti viritellä portaisiin turvaportit, minä opin jo kulkemaan itse portaissa niin hienosti ettei niitä enää tarvita. Ne ovatkin nyt auki tai pois paikoiltaan ja minä seilaan kerroksesta toiseen mieleni mukaan. Haluan tietysti olla siellä missä isommatkin ovat ja yleensä myös tehdä samoja asioita ja leikkiä samoja leikkejä kuin hekin. Kotileikeissä pääsen mukaan

vauvaksi tai kissaksi, mutta ruuhkaleikissä minä isompien mukaan sotken. Istun nimittäin keskelle autokasaa eivätkä autot sitten tietenkään pääse ajamaan mihinkään suuntaan.

Opin muutama viikko sitten kiipeämään itse jakkaroille seisomaan. Uusi taito avasi minulle ihania mahdollisuuksia. Nyt pystyn katsomaan kun äiti laittaa ruokaa ja auttamaan häntä vaikkapa sipulin kuorimisessa tai tomaatin maistelussa. Pääsen myös itse vessan lavuaarille ja yllän jakkaran päältä saippuaan. Käsien pesu itse on ihanaa. Niin ihanaa, että innostun välillä ja pesen samalla käsivarret ja tukankin ellei kukaan ehdi ottaa minua lavuaarin äärestä pois ennen sitä. Eräänä päivänä äiti huomasi saippuapalassa pienet hampaiden jäljet ja on siitä lähtien muistutellut ahkerasti vessan oven sulkemisesta Noaa, Noomia ja Neriä.

Nerin kanssa olen joutunut törmäyskurssille. Olemme nimittäin todella ihastuneita samaan tyyppiin. Kyseessä on Nerin oma pehmokoira Hessu. Se on karvainen ja pörröinen ja sopivan luttana kainalossa kannettavaksi. Aina kun Nerin silmä välttää, minä käyn sieppaamassa sen itselleni ja kanneksin sitä ympäri taloa tai vien sen seikkailulle ulos. Yleensä kun Neri huomaa Hessun kadonneen hän tulee ja haluaa sen minulta takaisin, mutta joskus Neri antaa minunkin leikkiä Hessun kanssa. Tavallisesti Neri yrittää vaihtaa Hessun johonkin toiseen leluun, mutta minäpä en enää olekaan niin helposti huijattavissa... Joskus äiti pihistää sen meiltä molemmilta ja tyrkkää pesukoneeseen koska se on muka niin kamalan likainen. Emme millään malta odottaa, että saamme sen jälleen luoksemme. Kun äiti viimein vie sen telineelle kuivumaan, käymme Nerin kanssa vuorotellen hakemassa Hessun halailtavaksi.

..PIENET LÄHETYSTYÖNTEKIJÄMME

”Jo monta vuotta lähetystyössä”

Ensi syksynä yritämme järjestää ensimmäisen pyhäkoulun-opettajien koulutuksen, johon on tarkoitus pyytää Galjan lisäksi muutamaa muutakin asiasta innostunutta. Muistathan rukouksin pyhäkoululaisia, Galjaa ja syksyllä järjestettävää koulutusta.

Vironkielisen pyhäkoulun aloitimme joulun jälkeen kymmentä käskyä tutkien. Kysyin ensimmäisellä pyhäkoulukerralla kuka lapsista tietää mitä ne kymmenen käskyä oikein ovat. Kaikki pyörittivät hämmästyksissään päätään ja supisivat hiljaa keskenään. Viimein eräs tyttö kysyi: ”Onko ne niitä kun Jeesus käski aina opetuslapsiaan että menkää sinne ja menkää sinne?”. Välillä hämmästyin itsekkin kuinka vähän lapset, joista osa on käynyt pyhäkoulussa jo kolme vuotta

tietävät ihan kristinuskon perusasioista.

Viime viikolla meillä oli Helsingin kansanlähetyksen dokkilaisia aktiossa.. Oli mukava nähdä joukko iloisia ja aikaansaavia nuoria. Narvassa järjestimme perjantaina seurakuntatalolla lasten iltapäivän. Ohjelmassa oli raamattuopetusta rastiradalla, leikkejä, laulua, askartelua ja makkaranpaistoa. Iltapäivä oli oikein onnistunut. Mukaan tuli kuusi paikallista lasta vaikka sää oli hyvä ja datcha-kausi kiireisimmillään. Yksi lapsista oli ensimmäistä kertaa mukana seurakunnan toiminnassa. Eriyisen hienoa päivässä oli se, että ohjelmaan osallistui sekä venäjän- että vironkielisiä lapsia – kaikki sulassa sovussa. Minä tulkkasin ensimmäistä kertaa elämässäni venäjäksi. Oli kiva huomata, että se onnistuu! Kaitsu kävi aktiolaisten kanssa myös Venäjällä pitämässä nuortenillan Kingiseppin seurakunnassa.

Kuluneen vuoden aikana olemme tutustuneet paremmin myös Noan kitara-opeen Borikseen. Kerran viedessäni Noaa kitaratunnille Boris kysyi minulta millaista musiikkia kuuntelemme. Puhelimme hetken musiikista ja Boris pyysi suomenkielistä

musiikkia lainaksi. Lopuksi hän sanoi vähän varovaisesti: ”voisin ottaa myös jotain hengellistä, puheitakin”. Ehkä muistatkin, että Boris tekee toisena työnään suomenkielen tulkin hommia. Vähän ennen edellä kertomaani tapausta olin puhunut pyhäkoulussa siitä, kuinka Jumalalla on meistä jokaiselle ihan oma tehtävä varattuna. Noa totesi minulle seuraavana aamuna aamupalapöydässä: ”Äiti, mäkin oon ollu jo monta vuotta lähetystyössä ja kertonu ihmisille, että Jeesus on kuollu niittenkin syntien puolesta. Vaikka ei se aina oo niin helppoa!”. Ihan oikeassa Noa tässä asiassa oli. Esimerkiksi Noa itse oli pyytänyt Borista meille kylään ja bänditreeneihin jo siinä vaiheessa kun me Kaitsun kanssa vasta mietittiin kuinkahan se mahtaisi onnistua. Ja tulihan Boris kun aika sitten yhdessä myös aikuisten kesken sovittiin. Nyt hän opettaa Noan lisäksi myös Kaitsulle kitaransoittoa meillä kotona, joten tapaamme näin kesäaikaankin melko usein. Sen lisäksi, että rukoilet Boriksen ja hänen perheensä puolesta, toivon sinun muistavan myös pieniä lähetystyöntekijöitämme.

Mirva

Kannatus

Kannatus Sammonlahden seurakunnan lähetystiliin kautta 562060-412094
Lappalaisten viitenumero 5050

Kirjeenpostitus
marita.smeds@evl.fi
puh. 040 3126 530.

Yhteystiedot

Mirva ja Kai Lappalainen
2. Jõe 5, 20609 Narva, Estonia
+372-56-295464 (Kaitsu)
+372-56-295484 (Mirva)
www.lappalainen.info

RAJATAPAUKSIA

Seuraava kirje elokuussa